

По време на император Диоклециан се провежда административна реформа. Империята е разделена на диоцези, между които е и Тракия. Диоцезите са разделени на провинции и източната част на Сливенско влиза в провинция Хемимонт с център Адрианопол. Вероятно западната част на Сливенско-Твърдишко влиза в провинция Тракия с център Тримонциум. В историческа карта на България Сливенско, вероятно неточно, е включено в провинция Тракия (История на България, т. I, 1979, с. 217)

След нахлуването през IV в. на така наречените варварски племена оформящата се през този период Източна Римска империя, наречена по-късно Византия, се заема да укрепи по-важните вътрешни селища. По това време старият емпориум Туида се загражда с крепостни стени. Започва и изграждането на крепости и по Стара планина и Средна гора. Продължават грижите за пътищата, което се вижда от намерения при с. Венец, Карнобатско милиарен (пътен) надпис, изсечен по времето на съвместното управление на императорите Диоклециан и Лициний (286–305) и поправен при съвместното управление на императорите Константин II и Констанций II (337–340).

От материалите, открити при археологически разкопки, се вижда, че и през римския период дълго време местното тракийско население запазва своите обичаи. Продължава струпването на надгробни могили, в които са погребани знатни люде. Продължава и почитането на тракийския конник –Херос, но и на божества от гръцкия пантеон. Това предполага наличието на светилища, вероятно при Сливен и Драгоданово. По всяка вероятност при по-късната аязма източно от с. Самуилово е имало нимфеум. Някои сондажи показват, че при Чираджийската чешма, източно от гр. Твърдица и североизточно от с. Камен, е имало римски вили. Старите светилища също са били използвани.

* * *

През 395 г. Римската империя окончателно се разделя на две. Сливенско попада в територията на Източната римска (ромейска) империя със столица Византион, преименуван на името на въвелия християнството като държавна религия Константин I Велики (306–337) – Константинопол (Цариград).

Продължава нахлуването на варварски племена – остготи, и особено хуни – в средата на V в. Оцелялата Византия взема енергични мерки за укрепване на вътрешността на империята и особено на Старопланинската верига – препятствие към столицата. Усилена дейност с мащабно строителство се предприема при император Анастасий I (494–516) и особено при Юстиниан I Велики (527–565). В много от съществуващите сега развалини от крепостни съоръжения, известни с наименования *Кале*, *Калето* или *Градище*, се откриват градежи от това време – IV–VI в. Известна е една поредица от изследвания, посветена на тези крепостни съоръжения – за Твърдишко (Попов 1982; 35–44), за Сливенско (Лисицов 1993: 38–57; 2009: 146–166; 2008: 36–62; 2010: 79–107; Ковачев 2002).